

POSTANOWIENIE

Dnia 2 czerwca 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Andrzej Tomczyk

w sprawie **W. J.**

skazanego z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 197 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej 2 czerwca 2025 r., na posiedzeniu bez udziału stron,
wniosku obrońcy skazanego o wstrzymanie wykonania wyroku
Sądu Okręgowego w Zamościu z 12 listopada 2024 r.,
sygn. akt II Ka 337/23, zmieniającego wyrok
Sądu Rejonowego w Janowie Lubelskim z 13 lutego 2023 r.,
sygn. akt II K 39/19,

postanowił
nie uwzględnić wniosku.

UZASADNIENIE

W kasacji wywiedzionej w sprawie skazanego W. J. obrońca wniósł o wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia. W uzasadnieniu podniósł, że za wstrzymaniem wykonania kary oskarżonemu przemawiają względy natury osobistej i życiowej oskarżonego, tj. pomoc rodzicom w gospodarstwie rolnym, podjęcie studiów oraz problemy zdrowotne.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia na podstawie art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy. O zastosowaniu tej instytucji powinna przesądzać ranga zarzutów kasacyjnych i bardzo wysoki stopień prawdopodobieństwa

uchylenia orzeczenia, przy jednoczesnym uznaniu, że jego wykonywanie przed rozpoznaniem kasacji spowodowałoby wyjątkowo dolegliwe i w zasadzie nieodwracalne skutki dla osoby, której orzeczenie dotyczy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 9 października 2024 r., I KK 346/24; 17 września 2024 r., V KK 368/24).

Dokonywana na potrzeby rozpoznania wniosku analiza kasacji i akt tej sprawy doprowadziła Sąd Najwyższy do konkluzji, że nie ziściły się przesłanki do wstrzymania wykonania wyroku w trybie art. 532 § 1 k.p.k. Dla uwzględnienia wniosku o wstrzymanie wykonania prawomocnego wyroku prawdopodobieństwo uwzględnienia kasacji musiałoby być niemal zbliżone do pewności, oczywistości i prowadzić do konkluzji o potrzebie uniewinnienia skazanego, względnie umorzenia wobec niego postępowania, ewentualnie wydania innego rozstrzygnięcia, które spowoduje, że wykonywanie kary lub innych środków penalnych do czasu rozpoznania kasacji okaże się niesłuszne i odbędzie się z pokrzywdzeniem skazanego. Okoliczność ta musi być dostrzegalna już „na pierwszy rzut oka”. Gdy trafność zarzutów podniesionych w kasacji nie jest - na tym etapie - oczywista, samo zwrócenie się z wnioskiem o wstrzymanie wykonania orzeczenia nie uzasadnia odstąpienia od zasady bezzwłocznej wykonalności prawomocnych orzeczeń (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 15 lutego 2024 r., III KK 15/24). W tej sprawie nie zachodzi przedmiotowa oczywistość i jednoznaczność uchybień sygnalizowanych w kasacji obrońcy. Ocena zasadności podniesionych zarzutów wymagać będzie analizy dokonywanej na etapie merytorycznego jej rozpoznania.

Powodu do wstrzymania wykonania zaskarżonego kasacją wyroku nie stanowi również sytuacja rodzinna skazanego. Jak słusznie podkreśla się w literaturze i orzecznictwie, jeżeli treść art. 532 § 1 k.p.k. miałaby być postrzegana jako kolejna instytucja, która służy do wstrzymania wykonania kary w postępowaniu wykonawczym tylko na podstawie przesłanek faktycznych, osobistych czy rodzinnych skazanego oraz określonych okoliczności, które czyniłyby odbycie kary nadmiernie dolegliwym w aktualnej sytuacji skazanego, to zbędne było jej lokowanie w rozdziale o kasacji (tak: J. Matras, w: Kodeks postępowania karnego. Komentarz, red. K. Dudka, Warszawa 2020, s. 1193; z orzecznictwa - por. np.: postanowienia Sądu Najwyższego z: 8 października 2024 r., II KK 381/24; 29

sierpnia 2024 r., IV KK 275/24). Nie budzi wątpliwości, że umieszczenie tej instytucji w postępowaniu kasacyjnym przesądza, iż jej zastosowanie warunkowane jest bardzo wysokim prawdopodobieństwem uznania zasadności zarzutów kasacyjnych, a nie sytuacją osobistą, zawodową czy rodzinną skazanego.

Z kolei zły stan zdrowia skazanego nie jest okolicznością rozpatrywaną na gruncie unormowania z art. 532 § 1 k.p.k., natomiast może być okolicznością uzasadniającą odroczenie wykonania kary, względnie udzielenie przerwy w jej odbywaniu.

Wobec tego, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, że nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

[J.J.]

[a.ł]